

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa

— Strona skarżąca podnosi w tym zakresie, że Komisja nie uwzględniła art. 108 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa ze względu na to, iż, weryfikując dokonaną na wstępnym etapie badania kwalifikację EEG jako pomocy, przeprowadziła postępowanie w przedmiocie nowej pomocy na podstawie art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 659/1999, zamiast postępowania w przedmiocie pomocy istniejącej na podstawie art. 17 i nast. rozporządzenia nr 659/1999. W tym względzie skarżąca podnosi w szczególności, że Komisja w decyzji z dnia 22 maja 2002 r. nie zakwalifikowała EEG 2000 jako pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na brak przeniesienia zasobów państwowych. Ich zdaniem zmiany, jakie zaszły pomiędzy EEG 2000 a EEG 2012, są pozbawione znaczenia w kontekście wydania przez Komisję decyzji z dnia 22 maja 2002 r. Komisja mogła podnieść kwestę zmiany interpretacji przepisów prawa w ramach postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 1 TFUE, bez angażowania w to postępowanie skarżące.

3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 41 Karty Praw Podstawowych oraz prawa do bycia wysłuchanym

— Skarżąca podnosi również, że pozwana przyjęła zaskarżoną decyzję nie dając im możliwości zajęcia stanowiska w sprawie będącej jej przedmiotem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2014 r. – Styron Deutschland przeciwko Komisji

(Sprawa T-271/14)

(2014/C 223/30)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Styron Deutschland GmbH (Schkopau, Niemcy) (przedstawiciele: H. Janssen i S. Kobes, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 18 grudnia 2013 r. w przedmiocie postępowania w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013/C)(ex 2013/NN) – Niemcy, Wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dopłaty EEG dla odbiorców energochłonnych, C(2013) 4424 final;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE:

— Skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, że przewidziane w Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) dopłaty EEG i szczególne wypłaty wyrównawcze nie stanowią przyznania zasobów państwowych czy też kontrolowanych przez państwo. Mające znaczenie dla kwalifikacji tych środków okoliczności faktyczne miały zdaniem strony skarżące zostać ustalone w postępowaniu między Komisją a Republiką Federalną Niemiec. Zdaniem strony skarżące rozwiane zostały wszelkie wątpliwości, które powinna była stwierdzić Komisja w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE ⁽¹⁾.

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa
 - Strona skarżąca podnosi w tym zakresie, że Komisja nie uwzględniła art. 108 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa ze względu na to, iż, weryfikując dokonaną na wstępnym etapie badania kwalifikację EEG jako pomocy, przeprowadziła postępowanie w przedmiocie nowej pomocy na podstawie art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 659/1999, zamiast postępowania w przedmiocie pomocy istniejącej na podstawie art. 17 i nast. rozporządzenia nr 659/1999. W tym względzie skarżąca podnosi w szczególności, że Komisja w decyzji z dnia 22 maja 2002 r. nie zakwalifikowała EEG 2000 jako pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na brak przeniesienia zasobów państwowych. Ich zdaniem zmiany, jakie zaszły pomiędzy EEG 2000 a EEG 2012, są pozbawione znaczenia w kontekście wydania przez Komisję decyzji z dnia 22 maja 2002 r. Komisja mogła podnieść kwestę zmiany interpretacji przepisów prawa w ramach postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 1 TFUE, bez angażowania w to postępowanie skarżące.
3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 41 Karty Praw Podstawowych oraz prawa do bycia wysłuchanym
 - Skarżąca podnosi również, że pozwana przyjęła zaskarżoną decyzję nie dając im możliwości zajęcia stanowiska w sprawie będącej jej przedmiotem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – P-D Glasseiden i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-272/14)

(2014/C 223/31)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: P-D Glasseiden GmbH Oschatz (Oschatz, Niemcy), P-D Interglas Technologies GmbH (Erbach, Niemcy), P-D Industriegesellschaft mbH, Glasfaser Brattendorf (Wilsdruff STT Grumbach, Niemcy) i Glashütte Freital GmbH (Freital, Niemcy) (przedstawiciele: H. Janssen i G. Engel, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 18 grudnia 2013 r. w przedmiocie postępowania w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013/C)(ex 2013/NN) – Niemcy, Wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dopłaty EEG dla odbiorców energochłonnych, C(2013) 4424 final
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE
 - Strona skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, że przewidziane w Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (niemieckiej ustawie o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej: „EEG”) dopłaty EEG i szczególne wypłaty wyrównawcze nie stanowią przyznania zasobów państwowych czy też kontrolowanych przez państwo. Mające znaczenie dla kwalifikacji tych środków okoliczności faktyczne miały zdaniem strony skarżące zostać ustalone w postępowaniu między Komisją a Republiką Federalną Niemiec. Zdaniem strony skarżące rozwiane zostały wszelkie wątpliwości, które powinna była stwierdzić Komisja w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE ⁽¹⁾.